УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ 75 pokib Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 41. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 5-го БЕРЕЗНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 5, 1969 No. 41. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 4 березня 1969

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ТОРГІВЛІ МОРІС Г. СТЕНС, зізнаючи в спільній Конґресовій Економічній Комісії, твердив, що цього року знову може бути поважніший дефіцит в міжнародному платничому балянсі, і тому не можна скасувати програму контролі бизнесових інвестицій за кордонами ЗСА. Але Стенс додав, що Уряд думає над цим, щоб дещо злагіднити цю контролю. Справа в цьому, щоб із цієї краї країни виходило менше долярів за кордон, ніж їх ЗСА дістають із чужих держав. Справу цю комплікує та обставина, що в численних державах за кордоном існує інфляція, яка від кількох років обезцінює і американський доляр.

АМЕРИКАНСЬКА КОНСЕРВАТИВНА УНІЯ, яка підтримувала кандидатуру Ніксона під час виборчої кампанії, тепер нарікає на „новий лібералізм" нового президента. Критика Ніксона вміщена в місячнику консерватистів, який називається „Республіканська бойова лінія". Там нарікається на це, що Ніксон взяв лібералів до свого кабінету та на працівників до Білого Дому. Ніксон обіцяв „вичистити Державний Департамент", але в дійсності там працюють всі давніші урядовці. Консерватистам не подобається, що Ніксон найменував до Об'єднаних Націй на амбасадора „лівого демократа Чарлза Иоста" та на комісара освіти д-ра Джеймса Е. Аллена.

ГОМФРІ ДУМАЄ ПРО СЕНАТОРСЬКЕ становище в 1970-му році, а в 1972-му році гадає старатися про номінацію на кандидата на президента. Колишній віце - президент Гюберт Г. Гомфрі заявив давніше, що не старатиметься про сенаторське становище, коли сенатор Юджін МекКарті буде старатися про перевибір в 1970-му році. Але тепер Гомфрі заявляє, що він „любить Сенат, бо Сенат завжди був його першою любов'ю в політиці". Коли Гомфрі запитали, чи буде старатися про кандидатуру на президента в 1972 році, то він відповів, щоб його не виключали із можливих претендентів на кандидата на президента, бо він ще не такий старий, щоб не брати участи у формуванні будуччини. Гомфрі в 1972 р. матиме 61 рік, і деякі демократи уважають, що це застарий вік для кандидата на президента.

В СІЧНІ Ц. Р. ЗСА ПРОДАЛИ ЗОЛОТА за 64 мільйони дол., і внаслідок цього запаси золота при кінці січня становили 10,828,000,000 дол., з чого 10,367,000,000 дол. було в державній скарбниці, а решта становила стабілізаційний фонд. Департамент Скарбу не подав назв тих держав, які купили американське золото. Уряд ЗСА мусить продавати по максимальній ціні 35 дол. за одну унцію золота. Досі відомо, що Швайцарія купила в ЗСА золота за 25 мільйонів дол. На біржі в Лондоні одна унція золота коштує понад 40 дол. При кінці минулого тижня вона коштувала аж 40.80 дол. Всі монетарні резерви в січні 1969 р. становили 15,454,000,000 дол., на 256 мільйонів дол. менше, як в грудні 1968-го року.

РОДЖЕР ВОРРЕН ДЖОВНС СТАВ ДОРАДНИКОМ вже п'ятого президента ЗСА, коли його Ніксон найменував асистентом директора бюджету. Джовнс в жовтні минулого року відійшов на пенсію після 35-річної федеральної служби. Він був дорадником чотирьох президентів і дістав особисті листи від трьох живих президентів — Трумана, Айзенгавера і Джансона. Та не довго він був на відпочинку, бо прийняв пропозицію президента Ніксона працювати в його Уряді. Джовнс має давати поради в справі трьох мільйонів цивільних урядовців. Він сказав журналістам: „Я вернувся, бо я щиро думаю, що моє місце тут при праці для Уряду".

У СВІТІ

СОВЄТИ ЗНАЧНО ЗБІЛЬШИЛИ свої збройні сили на Далекому Сході, відтягнувши їх з европейської території СССР та навіть частинно із Східньої Німеччини. Західні коментатори недільної ноти протесту Москви до Пейпінґу із скаргою проти нападу китайців на прикордонну совєтську сторожу, звертають увагу, що у Москві менше бояться зорганізованого поважного наїзду Комуністичного Китаю проти СССР, як наскоку китайських військових загонів, занархізованих внаслідку „культурної революції" Мао Тсе-тунґа.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ МІНІСТРИ З ПАРТІЇ ПРАЦІ РІШИЛИ поручити президентові Ізраїлю Зальманові Шазарові, щоб він призначив на нового прем'єра 70-літню Ґольду Меір, колишню вчительку з Мілвокі. Якщо те саме рішення приймуть парляментарні посли з „кнессету", члени Партії праці, то партійний Центральний Комітет напевне затвердить його. Військовий міністер Моше Даян зрікся своєї кандидатури, а діючий прем'єр Іґаль Алльон не має шансів стати прем'єром власне внаслідку свого персонального антаґонізму з Моше Даяном.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ АББА ЕБАН ЗАКИНУВ єгипетському президентові Насерові, що той фальшує історичну правду, сприяє не мирові, а війні, підтримує вбивників цивільних людей та взагалі робить все можливе, щоб не допустити до замирення на Близькому Сході. Абба Ебан гостро зареаґував на обширне інтерв'ю, що його Насер дав представникові „НИ Таймсу". Ізраїльська преса в цілості те інтерв'ю передрукувала. Насер, м. і., вимагає, щоб Ізраїль дозволив на поворот і поселення в Ізраїлі одного мільйона арабських втікачів.

ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ВІЛЛІ БРАНДТ надзвичайно похвально висловився про відвідини през. Ричарда Ніксона, ствердивши, м. і., що Ніксон переконав союзників Америки з НАТО, що він буде інформуватись в них та нараджуватись в усіх важливих справах.

В'ЄТКОНҐ ЗНОВУ БОМБАРДУВАВ ракетами столицю Південного В'єтнаму Сайґон. В минулу неділю 4 ракети вдарили в центр міста, вбивши 9 осіб та поранивши коло50, — всі вони були цивільними особами. Одна ракета впала біля шпиталю для дітей, — одна стіна завалилась, але з-посеред 100 дітей у шпиталі ніхто не потерпів.

НІҐЕРЦІ ЗНОВУ БОМБАРДУВАЛИ теперішню столицю Біяфри Умуаґія. Дві бомби з совєтського літака „Ільюшін" вбили 5 осіб, 8 важко поранили і зруйнували кілька будинків в мешкальній дільниці того міста. Ніґерія воює проти Біяфри від липня 1967 року, коли-то Біяфра, колишня Східня провінція Ніґерії, проголосила свою державну незалежність.

АСТРОНАВТИ АПОЛЛО 9 ВІДБУВАЮТЬ 10-ДЕННИЙ ЛЕТ ДОВКОЛА ЗЕМЛІ, ВИКОНУЮЧИ З УСПІХОМ ПРИЗНАЧЕНІ ЇМ ЗАВДАННЯ

Кейп Кеннеді, Флорида. — ЗСА в понеділок 3-го березня з новим успіхом випустили космічний корабель Аполло 9, який вже в першому дні виконав те завдання, що було йому призначене. Цей лет має тривати 10 днів. Він є найбільше скомплікованим досі летом американських астронавтів, бо оце вперше з космічним кораблем Аполло 9, який має завезти астронавтів в липні ц. р. до Місяця, летить і другий космічний корабель, званий „модулем", в якому в липні два астронавти спустяться на Місяць та будуть його досліджувати, після чого знов відлетять цим „модулем" до матірного корабля, який кружлятиме довкола Місяця, чекаючи на них. До Місяця полетять астронавти Аполло 11, а астронавти Аполло 9 мають вперше випробувати місячний „модуль" під час кружляння довкола Землі. Могутня ракета Сатурн 5 о год. 11-ій перед полуднем викинув обидва космічні кораблі в космос. Залога Аполло складається з таких астронавтів: полковників Джеймса А. Мек-Девітта і Дейвіда Р. Скотта та цивільного астронавта Расселла Л. Швейнкарта. Астронавти Аполло 9 мають виконати велику працю під час десятиденного кружляння довкола Землі. Готовий докладний розклад праці на кожний день. Цей розклад може бути змінений залежно від того, з яким успіхом відбувається лет. 3-го березня о год. 11-ій перед полуднем ракета Сатурн 5 викинула обидва космічні кораблі на висоту 119 миль від Землі, де ці кораблі почали кружляти довкола Землі. О год. 11.53 перед полуднем командний космічний корабель відлетів від місячного корабля, а о год. 1.53 обидва космічні кораблі знов об'єдналися. О год. 3.08 по пол. обидва космічні кораблі відокремилися від третьої частини ракети Сатурн 5. О год. 5.02 обидва кораблі піднеслися на висоту від 130 до 147 миль. О год. 5.11 по пол. третя частина ракети полетіла в напрямі Сонця, довкола якого вона літатиме аж до свого знищення. У вівторок 4-го березня мають відбутися дальші маневрування космічним кораблем в космосі, які є дуже складні. Директор —космічних летів Крістофер С. Крафт сказав: „Це не повинно нікого дивувати, коли на 100 відсотків не вдасться виконати та ціла програма, що ми її запляну вали на 10 днів, та ми віримо, що вона нам вдасться". Четвертого дня лету довкола Землі астронавт Швейкарт впродовж двох годин має „мандрувати" між двома космічними кораблями, а п'ятого дня місячний „модуль" має знайти командний корабель та об'єднатися з ним, подібно, як це буде після того, як астронавти вертатимуться з Місяця до матірного (командного) корабля, який кружлятиме довкола Місяця під час побуту двох астронавтів на Місяці. Заплановані дві телевізійні передачі на Землю, одна в середу, 5-го березня, а друга в четвер, коли Швейкарт „мандруватиме" по космосі. Президент Ніксон щиро вітав успіх астронавтів Аполло 9. В окремій заяві він сказав: „Успішне випущення Аполло 9 є дальшим милевим кроком в подорожі людини по космічних просторах. Надії й молитви людства товаришать астронавтам в їхній сміливій переможі. Ми горді на цю відвагу американців, але це є також відвага людини, яка застосовує здобуту мудрість минулого, щоб формувати майбутнє". У вівторок вранці 4-го березня радіо повідомляло, що всі три астронавти спали, а летом керували фахівці з наземної контрольної стації. Під час летів Аполло 7 і 8 один із астронавтів мусів керувати летом, щоб інший міг спати. Але його рухи перешкаджали в спанню, тому тепер влаштовано так, що всі три астронавти можуть одночасно спати.

Полк. Ст. Лазуренка поховано в Бавнд Бруку

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. — В понеділок 3 березня ц. р. відбувся тут похорон померлого 27 лютого в Дітройті на 77 році життя полковника Степана Лазуренка, колишнього командира Богданівського полку у Києві. Разом з домовиною прилетіло з Дітройту 12 осіб, члени найближчої родини й колишні військовики, тепер у Дітройтському Відд. ОбВУА. Жалібну Богослужбу відправив о. прот. Александер Биковець, а промову над відкритою могилою виголосив ген. Аркадій Валійський з Ню Йорку. Покійний полк. Степан Лазуренко був одним із найактивніших високих старшин нашої Визвольної Війни та одним із найкращих військових мемуаристів.

В Джерзі Сити помер Іван Грабар, заслужений секретар УНСоюзу

Сл. п. Іван Грабар

Джерзі Сити, Н. Дж. — В неділю, 2-го березня 1969 року в Джерзі Сити помер довголітній й незвичайно заслужений для Українського Народного Союзу та свого Відділу ч. 170 секретар та громадський діяч сл. п. Іван Грабар. Народжений 1892 року в селі Помоняти, роґатинського повіту, Покійний перед першою світовою війною прибув до Америки, де швидко включився в українське, громадське життя, зокрема в 1915 році став членом УНСоюзу і оставав ним до своєї смерти, тобто майже шістдесять років. Був спосібним секретарем і організатором своєї громади. Завдяки йому сотні наших громадян забезпечили в УНСоюзі себе і свої родини. Завдяки своїй праці та вмілому підходові він розбудував свій Відділ на один з найбільших в окрузі. Покійний залишив дружину Марію з дому Слободян, сина Петра, доньку Анну, дванадцять внуків і одного правнука. Тіло Покійного лежить у похоронному заведенні Мак Меморіял Гом при 223 Сентрал евеню, в Джерзі Сиmi. Похорони відбудуться в четвер 6-го березня 1969 р. о год. 8.45 з названого заведення до Церкви св. Івана у Випані, Н. Дж., де буде відправлена Служба Божа і по ній о год. 10-ій тіло Покійного буде перевезене на винтар Пресв. Д. Марії у Випані.

Всупереч погрозам Москви — в Західньому Берліні приготовляють вибори президента

Берлін. — До Західнього Берліну прибули в минулий понеділок обидва кандидати на нового президента Німецької Федеративної Республіки ,соціял-демократ д-р Ґустав Гайдеман і християнський демократ д-р Ґергард Шредер, обидва міністри в уряді Курта Ґеорґа Кізінґера. Східня Німеччина закинула Західній, що вона „шантажує" комуністів виборами німецького президента у Західньому Берліні, хотячи вимогти на Східній Німеччині „неоправдані концесії". Насправді, з ініціятиви самої Москви Західня Німеччина запропонувала, що вона перенесе ті вибори кудинде, якщо комуністи погодяться на відвідини мешканців Західнього Берліну і Західньої Німеччини у своїх кревних під комуністичним правлінням. Покищо не дійшло до такого порозуміння. Східньо - німецька прикордонна сторожа зупинила була на дві години американський військовий конвой і приватні авта, але назагал настало радше відпруження атмосфери. Західні кореспонденти вважають, що Москва не хоче доводити до зудару з Заходом з приводу отих виборів і обмежується до війни нервів. Нового німецького президента мають вибрати 1.036 членів обидвох палат західньо-німецького парляменту. Всі вони перелетіли до Західнього Берліну американськими й британськими літаками, бо комуністи не дозволили їм переїхати широку на 110 миль смугу, що належить до Східньої Німеччини й окружує Західній Берлін.

Комуністичний Китай переводить нові демонстрації проти СССР

Пейпінґ. — В понеділок 3 березня ц. р. відбулася нова велика демонстрація перед совєтською амбасадою в столиці Комуністичного Китаю, при чому коло 10.000 зігнаних поліцією китайців несли образливі для Москви транспаренти і викрикували різні лайки. Ця демонстрація протестувала проти совєтської „агресії" і „провокації", в якій комуно-китайський уряд оскаржує Москву, закидаючи їй неспровокований напад на китайську кордонну сторожу на одному острівці на озері на ріці Уссурі на Далекому Сході. Москалі називають той острівець Даманск, а китайці Чейпао — при чому одні й другі приписують собі власність того острівця. Обидві сторони обмінялись офіційними нотами протесту, при чому уряд Комуністичного Китаю передав ноту протесту радникові совєтської амбасади в Пейпінґу Ф. І. Потапенкові. Представники совєтської амбасади були на прийнятті в мароканській амбасаді в минулий понеділок, але демонстраційно вийшли з залі, коли комуно-китайський віце-міністер закордонних справ Чі Пенґ-фей почав говорити про совєтський уряд, як про „ренеґатську ревізіоністичну кліку", яка тепер злигується з американськими імперіялістами, щоб разом з ним накинути арабам мир, корисний для „ізраїльських агресорів". Під час тієї демонстрації в Пейпінґу один британський дипломат дістав каменем в голову та побито також совєтських пресових кореспондентів.

ЗСА перестерегли знову комуністів проти обстрілювання Сайґону

Вашинґтон. — Речник Державного Департаменту Роберт МекКлоскі проголосив заяву державного секретаря Віллями Роджерса з новою перестородою Північного В'єтнаму і В'єтконґу, що вони не можуть сподіватися ніяких концесій в нагороду за бомбардування ракетами й мінометами південно - в'єтнамських міст. Столиця Південного В'єтнаму була знову бомбардована і в заяві державного секретаря стверджується, що одна комуністична ракета впала в найближчому сусідстві дитячого шпиталю. Державний секретар Роджерс знову підкреслив, що відповідальність за наслідки такого обстрілювання безборонного цивільного населення міст впаде цілком на комуністів. На запит, які наслідки можуть бути з отакої поведінки комуністів речник Державного Департаменту відповів коротко: „політичні і військові", але, зрештою, обмежився до заяви, що найвищі американські державні чинники перевірюють тепер „всі аспекти" пов'язані з В'єтнамською війною і Паризькою конференцією. Назагал однаково цивільні, як військові керівні кола в ЗСА переконані, що комуністична офензива у Південному В'єтнамі має політичні, а не стратегічні цілі, щоб скріпити позицію комуністичних делегатів на Паризькій конференції та спонукати ЗСА й Південний В'єтнам до більших концесій.

Монтреальська Округа УНСоюзу відбула збори, Дмитра Попадинця переобрано на голову

Монтреаль, Канада. — Минулу суботу й неділю місцеві союзові діячі провели на нарадах у справі достойного відмічення великого, 75-річного ювілею УНСоюзу в цім другім по величині місті Канади, в якому українська національна громада нараховує понад 20,000 осіб, а УНСоюз має шість Відділів з понад півтора тисячею членів. В суботу, 1-го березня ц.р. відбулися наради Окружної Управи та запрошених гостей, а в неділю, 2-го березня, річні Загальні Збори Округи. В нараді та зборах узяли участь гол. секретар д-р Ярослав Падох та директор Канадійської Канцелярії, заст. гол. предсідника Богдан Зорич.

На суботнішній нараді розглянено загальний стан УНСоюзу, а на його тлі також стан його канадійської вітки. Окрему увагу присвячено дальшому розвиткові місцевих Відділів та громадській ролі Округи і її управи зокрема в цім ювілейнім році УНСоюзу. Підмічено, що УНСоюз є найбільшою братською установою не тільки на території ЗСА, але й Канади й що саме він та його, на рік старший, орган „Свобода", були піонерами

(Закінчення на стор. 4-ій)

У Філядельфії помер Теофіль Кульчицький, фінансовий референт СУК „Провидіння"

Сл. п. Теофіль Кульчицький

Філядельфія. — В неділю 2 березня ц. р. тут помер, після важкої і довгої недуги, на 59-му році життя відомий громадський діяч, головний фінансовий референт Союзу Українців Католиків „Провидіння" і активний член інших українських товариств Теофіль Кульчицький. Народжений 21 квітня 1910 року в Кульчиціях Шляхетських в Західній Україні, сл. п. Теофіль Кульчицький закінчив народну школу у своїм ріднім селі, гімназію в Самборі і потім студіював у високій школі закордонної торгівлі (експортівці) у Львові. Після закінчення студій працював у Ревізійному Союзі Українських Кооператив і Центросоюзі у Львові. Переїхавши до ЗСА, працював адміністратором у Видавництві „Америка" і згодом став головним фінансовим секретарем СУК „Провидіння" у Філядельфії. Був активний також у „Самопомочі" та в інших установах. Осиротив дружину Галину із Сроковських, сина проф. Християна з дружиною Дзвенеславою та сином, брата Омеляна й дальшу родину в ЗСА і в краю. Заупокійна панахида буде відправлена в п'ятницю 7 березня в похоронному заведенні Кредерсора при Вравн вул. у Філядельфії о год. 8-ій веч. Похорон відбудеться в суботу 8 березня о год. 9-ій ранку із церкви св. о. Миколая на український цвинтар у Факс Чейзі.

СТУДЕНТИ В НЮ ЙОРКУ ДЕБАТУЮТЬ НАД ПЕРЕОЦІНКОЮ ВАРТОСТЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В АМЕРИЦІ

Ню Йорк. (З.С.) — Переоцінка вартостей Української Громади в Америці була головним предметом дебат чергової конференції, що її влаштувала тут місцева Українська Студентська Громада минулої суботи, 1-го березня, в горішніх приміщеннях Українського Інституту Америки, в тому самому часі, як в долішніх приміщеннях Інституту над подібними проблемами дебатувала Екзекутива і Рада Директорів Українського Конґресового Комітету Америки.У студентській конференції взяло участь 150 осіб, переважно студентів з Ню Йорку та інших, навіть віддалених міст, як також багато старших громадян. Конференція, головною темою якою було „чергових п'ять років", була своєрідним доповненням двох подібних конференцій, що їх раніше зорганізувала ця сама рухлива Студентська Громада. Конфренція складалася з двох сесій одної в пополудневих годинах та одною ввечорі. Першою сесією проводив голова Громади Юрій Савицький, а другою Орест Субтельний з Гарварду. Першу сесію започаткували Орест Субтельний і Іван Бережницький з Філядельфії короткими заввагами, намагаючись подати дефініцію таким поняттям, як „українська культура", „українська ідентичність" та „українські вартості", висловлюючи при цьому погляди, що їх мають українські студенти. Основними думками і поглядами завваг і дальшої — часом гарячої — дискусії було: українська студентська молодь сильно зацікавлена збереженням української громади в сенсі її ідентичности та культурних вартостей. Ці культурні вартості та їх розвиток і збагачування студенти ставлять вище будь-якої політичної активности, яка — на їхню думку — в теперішніх обставинах займає багато часу та труду і фондів без конкретних результатів. Коли мова про культурні вартості, треба „усучаснити" свій підхід до них та плекати і розвивати їх у новій формі. Українська мова в цьому необхідна, а українська студентська молодь повинна мати нагоду застосувати своє знання, набуте в американських університетах в українській активності. Це допоможе зірвати з перестарілими та ввести нові, успішніші форми активности.

В основному дискусія виявила, що студентська молодь і старші громадяни однозгідні щодо засадничих проблем, але різняться в думках і поглядах щодо підходу до них і тактики. Конкретними пропозиціями у висліді дебат було встановлення студентського фонду, включення в активне життя української студентської молоді та всієї громади студентів середніх шкіл, встановлення групи університетських абсольвентів, що були б дорадниками Студентської Громади в Ню Йорку. Громада планує відбути окрему виховну конференцію в днях 29 і 30-го березня ц.р.

Заплановане на неділю, 2-го березня по полудні, відзначення річниці Крут, що його мали влаштувати студенти з Філядельфії в залі школи св. Юра не могло відбутися, бо в залі не було відповідних влаштувань.

Під час конференції в суботу була влаштована в Українському Інституті виставка студентської мистецької творчости, що її зорганізувала реф. культурних справ СУСТА (Союзу Українських Студентських Товариств Америки) панна Іня Гікава. Було виставлених 22 експонатів. Ця виставка, доповнена новими експонатами, відбудеться в днях від 14 до 16-го березня ще в Українському Літ.-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку.

У Маямі, Флорида, цієї неділі відзначать 75-річчя УНС

В неділю, 9-го березня 1969 р. в Маямі, Флорида, відбудеться 75-літній Ювілей Українського Народного Союзу і 20-літній Ювілей Відділу ч. 368 ім. Миколи Лисенка в Маямі. З нагоди Ювілею в обох церквах будуть відправлені Богослуження, а о 5-ій год. по пол. в залі Українського Американського Клюбу при 3595 N. W. 35th Street відбудеться бенкет. Почесними гостями на бенкеті будуть священики з обох українських церков та головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір. Комітет запросив на бенкет губернатора стейту Флорида і мейора міста Маямі. На бенкеті буде представлено всіх членів Відділу ч. 368 УНСоюзу. Головним промовцем буде п. Йосип Лисогір. Атракцією вечора буде виступ відомого бандуриста п. Олександра Варченка.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Supscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Балянс подорожі Ніксона

Перед своїм від'їздом до Европи, 22 лютого ц. р. президент Ричард Ніксон перестерігав, щоб з його подорожжю не в'язали надто великих надій. Зокрема він підкреслював, що його розмови з західньоевропейськими державними мужами не мають на цілі осягнути негайну розв'язку будь-якої великої міжнародної проблеми і що він іде не для того, щоб повчати европейських лідерів, а щоб безпосередньо поінформуватися про становище европейських союзників та поінформувати їх про становище власне. Ніксон кількакратно заявляв, що його подорож „ділова", інформаційна, а тому відмовився від прощального церемоніялу і виїхав без своєї дружини.

Керівні американські політичні кола й американська преса назагал поставились до тих заяв і самої подорожі Президента без ніякого ентузіязму. Бож не було прецеденту, щоб американський Президент на 5-му тижні свого урядування вибирався до західньо - европейських держав без будь-якої „конкретної" справи, а неначе з місією доброї волі. Скептицизм коментаторів був тим більш оправданий, що саме тоді ситуація в Західній Европі погіршилася і ускладнилась. Між Британією і Францією загострились взаємини внаслідок виявлення британцями змісту довірочної розмови британського амбасадора в Парижі з де Голлем: французький президент запропонував Британії тісний союз з Францією за ціну погребання Атлантійського Союзу (НАТО) і Европейської Економічної Спільноти. Внаслідок цього постало нове напруження в головній кватирі НАТО у Брюсселі і зросла непевність між 5-ма членами названої Економічної Спільноти. Водночас — Москва й Східня Німеччина посилили „холодну війну" довкола проблеми Західнього Берліну. Нервозність західньонімецьких державних мужів загострила вістка про розмову Ніксона з совєтським амбасадором Анатолем Добриніним, який передав Президентові ЗСА запрошення приїхати до Москви і заявив про згоду Москви на переговори в справі обмеження ядрового зброєння.

Перспектива американсько - совєтських переговорів сподобалась Британії, але де Ґолль все ще пам'ятає, як ЗСА і СССР „забули" запросити Францію до Ялти і Потсдаму, а німці дістали були ще прикрішу лекцію, коли ЗСА і СССР рішали про них без них.

Насправді, годі було сподіватися, щоб у тій ситуації американський Президент міг багато здобути протягом тижня, переведеного в п'ятьох столицях Европи. Коли ж уся західньоевропейська і американська преса, навіть неприхильна до Ніксона, одностайно стверджує надзвичайний успіх його подорожі, то тільки тому, що вона не рахувалася з персональними прикметами Президента. Вже за його перебування в Европі пресові коментатори підкреслювали, що Ніксон „уміє слухати", не квапиться виголошувати промови, а коли промовляє, то виявляє подивугідний прогматизм, водночас навіяний ідеалізмом, виявляє основне знання европейських відносин та заторкуваних проблем, що це людина скромна, ділова і повна доброї волі.

І ці прикмети доказали ще раз, що „діло роблять люди, а не обставини". Конкретним наслідком подорожі Ніксона є відновлене довір'я між країнами Атлантійського обширу. Британія переконалась, що ЗСА не думають „вирікатися" її за ціну американсько - французького союзу. Західня Німеччина переконалась, що ЗСА не „продадуть" її Москві за ціну згоди большевиків обмежити ядрове зброєння. Де Голль переконався, що ЗСА за нового президента не хочуть „верховодити" в Европі. Коли де Голль, всупереч дипломатичному протоколові, особисто супроводив Ніксона на летовище і біля дверей літака попрощався з ним словами „До побачення в наступному році", — коли-то він, де Ґолль, прибуде з офіційною візитою до ЗСА, — то не могло бути переконливішого доказу, що місія Ричарда Ніксона була успішною. Ніксон поставив собі за ціль — розвіяти сумніви й недовір'я европейських союзників і поліпшити американсько - европейські відносини. І це йому напрочуд вдалося.

У політиці найбільш реальними чинниками є також такі невхопні, неокреслені „імпондерабілії", як атмосфера, як довір'я, як добра воля, вміння чи невміння „говорити". Подорож Ніксона осягнула реальні успіхи. І тому він перший американський президент, який може такими успіхами похвалитися — на 42-ий день свого урядування.

Панас Феденко

ПОМИЛКА СВЯТОГО КИРИЛА

(1)

Мюнхен. — Християнські Церкви згадують нині 1100 роковини смерти святого Кирила (в світському чині — Костянтина Філософа). Він був із своїм братом Методієм „первоучителем слов'ян: проповідником християнства серед слов'янських народів, в першу чергу болгар.

Знавши болгарську мову з практики (брати Кирило і Методій були родом з Солуні - Салоніки, в сусідстві з болгарами), Костянтин Філософ створив окрему азбуку („глаголицю") і зробив переклади богослужебних книг з мови грецької на болгарську. Цю давню болгарську мову звуть тепер „церковно - слов'янською".

Тисячу років тому слов'янські діялекти мало різнилися між собою. Тому церковна служба болгарською мовою була зрозуміла також сербам, русинам - українцям і навіть західнім слов'янам, що жили в Моравській державі та в Панонії (пізнішій Угорщині).

Учень св. Кирила, Климент, виробив іншу азбуку, простішу, якої вживалося у Східній Україні до початку XVIII ст., а в Галичині, Буковині та Закарпатті аж до кінця XIX ст. Цю азбуку названо „кирилицею". Цар Петро I звелів 1808 р. змінити кирилицю на т. зв. „гражданку", зближену до латинського письма, і ми нею тепер друкуємо і читаємо.

В християнській Церкві довго панував погляд, що в релігійних книгах і в церковній службі можна уживати тільки трьох мов: жидівської, грецької та латинської, бо цими мовами написано на хресті розп'ятого Ісуса: „Ісус Назаретський, цар Юдейський". В Римській Церкві цей погляд удержався аж до II Ватиканського Собору, на якому дозволено в церквах римського обряду служити також живими народними мовами.

Коли Кирило і Методій вводили болгарську мову в церковній служб і в Моравії та Паннонії, що були в залежності від Риму, „латинське" духовенство виступило проти такої новини і повідомляло Рим про цю „єресь". Кирило і Методій мусіли виправдуватися, і папа погодився на уживання болгарської мови в Церкві.

Можемо оцінити добру волю слов'янських первоучителів, що хотіли церковну службу наблизити до розуміння слов'янських народів. Але, оглядаючись на тисячу років назад, доводиться ствердити: створена св. Кирилом літературна мова для слов'янських народів, що прийняли хрест від греків і підлягали царгородському патріярхові, не сприяла культурному їх розвиткові. Ті народи, що прийняли християнство в латинській мові, були в вигіднішій позиції: римо - католицьке духовенство мусіло навчитися латинської мови і могло черпати цінности із криниці римської культури. Багато творів римської літератури збереглося в католицьких монастирях, монахи їх читали і переписували в Італії, Еспанії, Франції, Німеччині, Англії і т. д.

Для культурного розвитку слов'янських народів, що прийняли як церковну мову староболгарську, ця мова давала дуже мало: то були переважно переклади релігійної літератури з грецького. Скарби великої грецької культури з її „поганськими" філософами Платоном і Аристотелем та поетами були недоступні православному духовенству.

Латинська мова була для звичайних вірних римської Церкви незрозуміла. Тому задержуючи богослужбову мову в церкві, духовенство мусіло робити переклади молитов на зрозумілу народну мову. Це був початок літературних мов на народній основі — у французів, еспанців, німців, поляків, чехів і т. д.

Уже в XV ст. чеська літературна мова була на високому рівні. Польська література мала свій „золотий вік" у XVI ст.: Рей, Кохановський та інші. Англійці мали свого Шекспіра в XVI ст.

А що було у нас та в інших слов'янських народів, які писали „кирилицею" і молилися староболгарською мовою? Навіть такий переконаний демократ як Іван Вишенський з погордою ставився до української народної мови. Він радив: „Апостола і Часослова на простий язик не вивorочайте"... Славний наш філолог Мелетій Смотрицький (1578-1633) уклав відому „Граматику", але не української мови, а староболгарської (церковнослов'янської). Ця мова не могла бути знаряддям культури, бо не мала наукових праць, рівних грецьким і латинським, і не могла мірятися з виробленими на народній основі культурними мовами інших націй, що належали до західньої сфери.

Наші освічені люди все намагалися писати „високим стилем" на староболгарський лад і в XVII та XVIII століттях. Але тому, що ця мова не була достатньо вироблена, довелося домішувати до неї слова української народної мови. Таким чином творилася мішана, макаронічна мова. Приміром полковник козацький Григорій Граб'янка написав у XVIII ст. історію революції Б. Хмельницького, назвавши її „Дійствія презілной і от начала поляков крвавой брани Богдана Хмелницкаго". Чи це не калічення мови? Також у філософа Григорія Сковороди бачимо згубний вплив староболгарщини. Читайте його листи, писані клясичною латиною на високому рівні, і порівняйте його твори мішаною мовою: це як небо від землі!

(Закінчення буде)

• **У Римі згинув** під час перебування там президента Ричарда Ніксона один студент, який так нагально викрикував і жестикулював проти Ніксона, що впав з 6-поверху одного будинку і згинув на місці. Ніксон тієї сцени не бачив.

ГЕНРІ КІССІНҐЕР

Віце-президент Спіро Еґню і демократичний кандидат на віце - президента, сенатор Едмунд Маскі народилися вже в Америці від батьків, що прибули першого з Греції, а другого з Польщі. Вони обидва змінили тут свої прізвища і, хоч признаються до свого національного походження, не говорять мовою своїх батьків. Зате Гайнріх Кіссінґер прибув до Америки з Німеччини, мавши вже 14 років і настільки плавко говорить по-німецьки, що під час другої світової війни, коли служив в американській армії, працював у військовій розвідці на терені Німеччини та викладав історію Німеччини на старшинських курсах. Його батьки, Люіс і Павля, живуть в Ню Йорку. Батько, колишній учитель середньої школи, ще тужить за своїм містечком Фюрт у Німеччині й двічі відвідував його. Старший син Гайнц зробив тільки ту концесію новій американській батьківщині, що змінив те своє ім'я на Генрі. 20 років тому одружився з німкенею Анною Фляйшер, має з нею двоє дітей, але 5 років тому розвівся.

Зрештою він доказав, що новий еміґрант може зробити в Америці велику політичну кар'єру, якщо здобуде тут високу освіту і виявить хист. Генрі Кіссінґер, який осягнув докторат філософії в Гарвардському університеті, звернув на себе вперше увагу керівних американських кол своєю книжкою „Ядрова зброя і закордонна політика", та згодом іншими творами з ділянки історії і політики, як „Необхідність вибору", „Відбудований світ" і ін. Його порад засягав през. Джансон, він був дорадником в закордонних справах нюйоркського губернатора Нелсона Рокефеллера під час його виборчої кампанії, а Ричард Ніксон покликав його на те становище, що його - за Джансона займав Джордж МекБанді: асистента Президента в справах крайової безпеки.

Але през. Ніксон і сам Кіссінґер заперечили здогади журналістів, що Кіссінґер формуватиме американську закордонну політику. Поминувши, що сам Ніксон гратиме в тій ділянці найпершу ролю, завданням Кіссінґера є збирати й систематизувати фактичні дані, істотні відомості, потрібні для приймання вагітних для закордонної політики висновків. Для цієї цілі Кіссінґер створив цілий штаб і уклав схему 10-ох відділів т. зв. Студійної Комісії, що діятиме в тісній співпраці з Державним Департаментом поруч із Плянувальним штабом, Дослідною Радою і Крайовою Радою Безпеки. „Тайм" з 14 ц. м. подав графічний скеч всієї тієї схеми і в статті про Генрі Кіссінґера проводив думку, що основою правильної політики, правильних політичних рішень є знання: не можна нічого рішати згідно з своїми симпатіями чи нахилами, а згідно з мовою фактів, що їх слід дбайливо збирати й аналізувати.

Між політикою і політиканством власне та різниця, що політикани не рахуються з потребою знати всесвітню історію і її досвід, не рахуються з потребою знати факти однаково про своїх приятелів, як і ворогів. Коли Ричард Ніксон обрав власне Генрі Кіссінґера, ученого історика, праґматика з прикметною німцям систематикою і студійною солідністю, то зразу підніс американське закордонно - політичне плянування на вищий рівень. Як стверджує „Тайм", Кіссінґер „за народженням і думкою є европейцем"; він уважає, що доля світу залежить найперше від миру і ладу в Европі, і тому в усіх европейських країнах призначення Кіссінґера створило якнайкраще враження.

Генрі Кіссінґер супроводив президента Ніксона разом із державним секретарем Роджерсом в його подорозі до 5-ох західньо - европейських столиць. Сам Ніксон знає добре всі ті столиці та їх керівних державних мужів. Вілліям Роджерс ще не дав пізнати себе з своїх поглядів на сучасні закордонно - політичні проблеми. Але вся европейська преса підкреслила з признанням факт, що Президент має біля себе людину, блискучий інтелект якої признають прихильники й противники, та яка має першорядне знання европейських справ.

Приявність Генрі Кіссінґера в Білому Домі виключає будь - яку імпровізацію в американській закордонній політиці, виключає в тій політиці будь-які ізоляціоністичні тенденції і гарантує, що за урядування Ричарда Ніксона Америка передусім матиме на увазі — Европу.

Ніксон пропонував Гомфрі великий вплив в Уряді, якщо погодиться бути амбасадором в ОН

Вашингтон. — Аж тепер виявляється, що президент Ричард Ніксон пропонував віце - президентові великий вплив в республіканському Уряді, якщо погодиться прийняти пост амбасадора ЗСА до ОН. Ніксон зараз після виборів пропонував був Гомфрі пост амбасадора до ОН. Гомфрі міг би був здійснювати свої політичні амбіції, ставити вето проти номінації демократів до Уряду та мати право найменувати деяке число демократів на урядові становища. Але Гомфрі відкинув цю пропозицію, бо, на його думку, він зможе краще здійснювати свої політичні пляни, будучи поза Урядом. Преса підкреслює, що пропозиція Ніксона є єдиною в історії Вона свідчить про це, що Ніксон дійсно хотів встановити національну єдність, висловом якої була б участь в кабінеті членів обидвох партій. Ніксон обіцяв цю національну єдність під час виборчої кампанії і хотів її здійснити після виборів.

Л. М.

О. КОБЕЦЬ

(3)

В 1932 р., про що автор у свій час не знав, львівське видавництво „Родина" при тижневику „Неділя" видало „Записки полоненого" вдруге, розбивши твір на три частини: „Напередодні", „Земля дрижить", „Пекло". Загальна назва львівського видання: „Над безоднею". У львівському виданні, як заявив автор, пороблено чимало змін. О. Кобцеві дуже хотілося роздобути десь харківське видання твору. І йому пощастило. В Конґресовій бібліотеці в Вашингтоні відшукав він свій твір між звалищами неупорядкованої літератури. Цей щасливий припадок дав можливість появитися книжці втретє, у видавництві „Дніпрова Хвиля" в Мюнхені, в 1959 році. (Автор назвав це видання четвертим, рахуючи, що перше харківське видання було зроблене двома накладами — так званим масовим і художнім).

Вернувшися з полону, О. Кобець одержав від Канівського земства відрядження на Вищі Кооперативні Курси в Києві. Вчився вечорами, вдень працював в економічній установі „Дніпросоюз". Дальшим ступнем економічної освіти Кобця був Вищий Економічний Інститут ім. проф. Туган - Барановського в Києві. Закінчив його О. Кобець уже при українській владі, за УНР.

Час большевицької окупації перебув частково в Києві (до 1925 року), а згодом в Харкові, куди перенесено редакцію журналу „Нова Громада", в якій працював. „Нову громаду" в Харкові большевицька влада дуже швидко почала нагинати на червоний копил. Це й було причиною, що О. Кобець покинув працю в редакції і перейшов до кооперативи „Сільський Господар", де редагував місячник такої самої назви. Коли ж кооператива поруч цього журналу стала видавати ще двотижневик „Кооперативна Громада", О. Кобець став і його редактором.

Літературна творчість О. Кобця за час большевицької окупації різноманітна. Пише дальше вірші, повісті, оповідання для дітей, сценарії для кінокартин, статті на літературні і економічні теми. Багато перекладає. Але всі ці твори здебільша були друковані по газетах і журналах і потребують людини, щоб їх розшукала, упорядкувала і видала окремим виданням.

З наближенням до Харкова фронту в часі другої світової війни О. Кобець одержав наказ евакуюватись і виїхати на схід. Письменник цього не зробив. За це був виданий на нього заочний присуд смерти. При таких обставинах письменникові не було чого оставатися в Харкові, коли його в 1943 році залишали німецькі війська перед натиском большевицьких військ. О. Кобець подався з сім'єю на еміґрацію (дружина й два сини). На деякий час задержався ще в Галичині — у Львові й Станиславові. У Львові зустрівся з проф. В. Сімовичем, давнім знайомим ще з фрайштадтських часів. За спонукою Сімовича склав збірку віршів, переважно для дитячого віку, під назвою „Сонце сходить". Збірка мала друкуватися в „Українському Видавництві", але через смерть Сімовича, яка наступила восени того ж таки 1943 року, видання не було зреалізоване. Зрештою і ситуація на фронті не сприяла цьому. Фронт швидким темпом посувався на захід, і О. Кобцеві треба було покидати Галичину. Та й чи тільки йому?! До Німеччини перенеслося також і „Українське Видавництво". Між його матеріялами О. Кобець відшукав частину творів із збірки „Сонце сходить".

В Німеччині письменник проживав з сім'єю в таборі в Шляйсгаймі, де українська еміґраційна громада вшанувала його 1949 року ювілеєм з нагоди 60-річчя його життя.

До ЗСА письменник прибув в 1950 році. Деякий час проживав у Нюарку, а 1953 року переїхав до Боффало. Боффалівська українська громада відзначила 1959 року 70 роковини з дня народження письменника спеціяльним літературним вечером. В Боффало О. Кобець включився в громадське життя. Деякий час вів радіопрограму з рамени Товариства Прихильників УНР, виступав з доповідями, співпрацював з молодечими організаціями, а перш-за-все з СУМА, для якої присвятив чимало часу й енерґії, спеціяльно під час літніх таборів. Для молоді віддавав свої сили і в інший спосіб, а саме — був викладачем на курсах українознавства організованих при православній парафії, при Пласті, при СУМА, при УКК. На окрему згадку заслуговує його праця при парафії, до якої належав. Немало уваги присвячував своїм власним внукам. Кожний, хто знав ближче О. Кобця, дивувався, звідки у цієї будь-що-будь уже старшої людини береться стільки сили, стільки терпеливости для молоді. На жаль, останні три роки життя були прикрі для письменника: параліч відібрав йому сили і прикував до ліжка, чи в кращому випадку до пересувного крісла.

Не покидав О. Кобець на еміґрації і письменницького пера. Він упорядкував збірку „Сходить сонце", доповнивши її новими творами, і видав 1961 р. за фінансовою допомогою Маркіяна Чорноко - синського, який тоді жив у Боффало. Виданням збірки зайнялось Об'єднання Українських Письменників „Слово", якого членом О. Кобець був. Збірка охоплює віршові і прозові твори. Ім'я О. Кобця часто можна було зустріти і на сторінках „Свободи" чи то під літературними творами чи під статтями.

(Кінець)

На важливому етапі

(З приводу 20-ліття СФУЖО)

Сповнилось 20 років від часу, як постала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій — СФУЖО.

За цей час СФУЖО зуміла об'єднати при своєму центрі 16 українських жіночих організацій, які діють на трьох континентах, в 11-ох країнах світу, створити для них один координаційний, ідейний і репрезентативний осередок, заініціювати й перевести два світові Конґреси Українського Жіноцтва та Світову Сесію Українського Жіноцтва в рамах СКВУ, перевести на теренах своїх складових організацій три континентальні Конференції та довгу чергу загально-громадських і жіночих акцій, довести до координації праці поодиноких ділянок нашого суспільного життя на світовій базі і впровадити український жіночий рух на міжнародний жіночий терен. Ці осяги можна було здобути завдяки високій свідомості своїх завдань супроти Батьківщини та своєї спільноти на чужині і жертвенній праці Управи СФУЖО і Управ та членства українських жіночих організацій.

Бажаючи відмітити 20-річчя існування СФУЖО, хочемо не лише підкреслити часовий етап нашої дії, але також скріпити почуття єдности українського організованого жіноцтва, його снагу в боротьбі за незалежницькі ідеали, його послідовність у несенні допомоги нашій нескореній Батьківщині. Тому гаслом нашого 20-річчя є: „Спільним шляхом до великої мети!"

Відзначення ювілею 20-річчя СФУЖО відбудеться 22-го березня 1969 р. у Филядельфії, місті постання СФУЖО на першому Світовому Конґресі Українського Жіноцтва 1948 року. Програма Ювілею складається з таких частин: 1. Сесії дошкілля — година 10-12.30, з доповідями і показом виховного фільму й виставки виховних іграшок для малят; 2. Ділової сесії — година 2-6 з доповідями, резолюціями та виставкою „СФУЖО в пресі" і виставкою творів, відмічених на Літературних Конкурсах СФУЖО. До участи в нашому святі щиро запрошуємо українське жіноцтво і все громадянство.

Управа СФУЖО
Ювілейний Комітет

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО ОДНУ ЗАБУЛА, А ДРУГУ ПЕРЕОЧИЛА

У статті п-ні Людмили Коваленко „Українська жінка в журналістиці", яка була вміщена у 30 і 31 числах „Свободи", авторка забула згадати про журнал „Жіночий Голос", який виходив спочатку як місячний додаток до тижневика „Громадський Голос" у Львові в роках 1931-35, а від 1936-го року до серпня 1939 року як двотижневик, орган Жіночої Громади при Українській Радикальній Партії у Львові за редакцією Ф. Стахів, при співробітництві І. Блажкевич, Н. Микитчук, Л. Мурин та А. Костюк.

Про це можна вичитати в словниковій частині (ч. 9, ст. 693) Енциклопедії Українознавства.

Франка Стахів
Скрентон, Па.

ВИЯСНЕННЯ

Прикро мені було читати спростовання пані Ольги Кузьмович на те, що я писала про неї в статті (вірніше — промові) про „Українську жінку в журналістиці". Прикро, бо за майже двадцять років співпраці в „Свободі" я не мала ще спростовань на мої статті, вважаючи за найперший обов'язок журналіста точність.

А цього разу я не могла бути точною, бо в Енциклопедії Українознавства в гасловій частині нема даних про пані О. Кузьмович, а в розділах про пресу в Галичині її також не згадано. Тому звернулась я до джерела, яке досі мене не заводило — до пані, яка знає детально справи Пласту в Галичині. Але в нашому віці пам'ять нас часто заводить на манівці, що й сталось в цьому випадку, про що і вона і я шкодуємо.

Людмила Коваленко

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ:

Ще про „Листопадівців"

Правдою є, що день 1 листопада 1918 р. є найсвітлішим днем в новітній історії Західньо - Українських Земель. Це з точки зору історії Галицької Волости. Коли ж ми дивимося на нього з точки зору соборної України, то таких світлих днів є більше.

Для соборности України були необхідними і рівносвітлими дні 22 січня 1918 і 1919 років. Не будь відокремлености, не було б злуки, а питання, чи тою окремішною частиною, що ставала підставою соборности нашої Батьківщини, була Східня, Західня, Закарпатська чи інша „під'яремна" Україна, не грає ролі. Всі ці правно - державні акти всіх частин української землі є для нас історично цінними і залишаться нашими національними святами, доки житимуть свідомі українці.

Однак, на нашу думку, важливішим від формальних актів територіяльної соборности України є дійсна соборність українського духа, якої ми, на жаль, донині не осягнули. Нині маємо Братство Усусусів, Братство Дивізійників, Об'єднання б. Вояків Українців (ОбВУА), Об'єднання б. Вояків УПАрмії, Т-ва кол. Вояків УПАрмії, Союз Українських Ветеранів Америки (СУВА), — а тепер мало б прийти ще нове комбатантське об'єднання — Братство Листопадівців. Для комплекту варто було б ще покликати до життя Братство Чортківської офензиви, Братство переходців за Збруч 1919 р., Братство здобуття Києва і ін.

Чи ті всі комбатантські об'єднання, братства, товариства і союзи є запорукою єдности і внутрішнього українського миру, чи чогось якраз противного: роз'єднання і навіть ворожнечі „свідомих українців - державників", — людей, що 50 чи 25 років тому рискували своїм життям за ідеали незалежної, соборної і суверенної України?

Такі новотвори ведуть до роз'єднання хоч би тому, що Союз Українських Ветеранів (СУВА) організує у своїх рядах виключно членів армії УНР, а Братство Листопадівців, на думку ініціяторів, повинно організувати членів УГАрмії. Це виразне продовжування сумного історичного, — може й тоді політично оправданого, — факту існування двох українських армій в часі наших Визвольних Змагань у теперішній формі їх окремих комбатантських організацій.

Годі доглянути в такій діяльності ініціяторів творчу, позитивну думку. Навпаки — уважаємо її думкою шкідливою і у великій мірі руйнуючою все те, що зроблено досі в напрямі соборности українського духа. П'ятдесят років з гаком закликати до об'єднання і цілий час творити роз'єднання — це не тільки смішне, але й трагічне.

Тому звертаємося оцим до всіх існуючих українських комбатантських організацій із закликом зійтися при „круглому столі" і зредукувати цей широкий вахляр до одної комбатантської організації під спільним проводом, а Головну Управу Об'єднання б. Вояків Українців Америки, якій ми статутово підлягаємо, прохаємо ще й ще раз зміцнювати таку міжкомбатантську конференцію і довести її до успішного кінця.

М. Хроноват
М. Топорович
Л. Бачинський
Іван Макогон
Іван Зварун
Жигмонт Б. Олексин
Степан Небеш
Д. Гуркотван

• **Східньо-німецькі комуністи** радо приймають західніх відвідувачів Міжнародного Ярмарку в Ляйпціґу, бо вони привозять чужу валюту. Але вони не перепустили через кордонний пункт кореспондента „НЙ Таймсу" з Бонну, Ральфа Бломенталя, якому заявили, що він „не бажаний" в Східній Німеччині.

СВ. П. ГЕНЕРАЛ-ПОЛКОВНИК МИКОЛА КАПУСТЯНСЬКИЙ

(18. 2 1879 — 19. 2. 1969)

Св. п. ген. полк. Микола Капустянський

Народився в священичій родині в с. Чумаки на Запоріжжі. 1900 р. закінчив Духовну Семінарію в Катеринославі. Того ж року служба в 134 піхотному Феодосієвському полку. 1901-1903 закінчення старшинської школи в Одесі в ранзі молодшого портепей-юнкера. В 1904 р. як підпоручник приділений до 105 піх. полку Оренбурзького у м. Вільно. 19 грудня цього ж року як доброволець виїжджає на російсько-японську війну до Владивостоку. В грудні 1905 р. нагороджений орденом св. Станислава 3-го ступня. Після війни повертає через Нагасакі-Коломбо-Порт Саїд до Одеси. В квітні 1906 р. знову у складі 105 полку, з липня 1906 як тимчасовий командувач сотнею, згодом — вишколює молодих солдатів. В травні-липні 1907 — адьютантом батальйону. В вересні 1907 р. підвищення в поручники з призначенням молодшого підстаршини підстаршинської школи (до травня 1908). Трирічна підготовка до Імператорської Миколаєвської Воєнної Академії в Петербурзі. Витримує конкурс і в травні 1912 року успішно закінчує академію по „першому розряду" (отримує орден св. Анни 3-го ступня). Випускна праця „Повітряна розвідка" викликає зацікавлення викладачів. Поворот до 105 полку, де служить як молодший старшина в різних сотнях та викладає в підстаршинській школі. Після пробної лекції в петербурзькій академії набуває право викладача тактики. 1913 рік — у військовій школі у Вильні. Того ж року підготовка до служби ген. штабу. З вибухом світової війни — в штабі 5 стрілецької бриґади в м. Сувалки вже як штабс-капітан. Участь в боях за Йоганісберґ та в Ґумбінській битві, відзначення орденом св. Анни 4-го ступня „за хоробрість", підвищення в капітани ген. штабу. Старший адьютант 5-ої стр. бриґади. З листопада 1914 — військова служба по лінії ген. штабу. Отримання дальших боєвих відзначень: св. Станислава 2-го ступня з мечами та св. Володимира 4-го ступня з мечами і бантом. За форсування важливої висоти в районі Двинська та за оборону шосе Пасторат-Свільпішки — отримує Юріївську зброю. Від травня 1916 р. начальником штабу 3-го корпусу та підвишка в підполковники ген. штабу.

В 1917 р. перекидають його на Україну — як начальника штабу 173-ої дивізії в Річиці. На початку 1917 року підвищення в полковники генштабу. В Річиці захоплює його лютнева революція. Старшини дивізії вибирають Капустянського делеґатом до совєта дивізії. Вкінці березня як командувач полку привертає дисципліну збольшевиченого полку, що збунтувався проти Тимчасового уряду. В травні 1917 р. як делеґат старшин в Петербурзі на Совєті Солдатських і Рабочих Депутатів. В червні поворот до 173 дивізії. Тоді ж заява до Укр. Центральної Ради, щоб використали його при творенні укр. збройної сили. Стає начальником штабу I Укр. Дивізії в Лежибіжі на Поділлі. Вкінці жовтня участь в 3-ому Військовому З'їзді. З захопленням большевиками влади в Петрограді та бушуванням збольшевичених військових частин південно-західнього та румунського фронтів — включається й акцію забезпечення Києва, захоплює важливу станцію Шепетівку, обезброює здеморалізований 34 Вітебський полк та штаб II армії в Старо-Константинові. З наказу С. Петлюри був начальником штабу II Армії до кінця 1917. На початку 1918 р. приймає начальство штабу південно-західнього фронту в м. Бердичеві. Після Берестейського договору з німцями — демісіонує. За гетьмана Скоропадського — є начальником штабу дивізії керманичем воєнно-наукового комітету. За Директорії стає спочатку заступником першого генерал-кватирмайстра, а потім й генерал-кватирмайстер Дієвої Армії С. Петлюри, де працює до кінця 1919 р.

На початку 1920 р в таборі Ланцуті. Після підписання Варшавського договору — призначений С. Петлюрою зв'язковим армії УНР до Пілсудського та польського ген. штабу. Тут боронить перед польським надуживанням галицькі бриґади, що влились в армію УНР. Рівночасно нав'язує контакт з Б. Савінковим, який готов визнати самостійність України. Від 1922 р. в таборі інтернованих в Скальмержицях, де викладає на штабових курсах та є співредактором воєнно-наукового журналу „Табор". В 1920 р. підвищено Капустянського в генерал-хорунжі.

Вкінці 1923 виїждає до Франції, де в 1924-1929 рр. розгортає громадську і політичну працю як голова Української Громади у Франції. В 1929 р. учасником I Конґресу Націоналістів у Відні та членом першого Проводу як військовий референт. Поворот до Франції — й разом з Сціборським та Бойковим організує 1931 р. Укр. Національний Союз, стаючи його головою. Боротьба з табором „уенерівським" та соціялістичним з рівночасним паралізуванням єдинонеділимської російської еміґрації. Розбудова націоналістичного сектора. У зв'язку зі сподіваним наближенням другої війни — випуск підготовчих воєнних матеріялів („Військове знання", альманахи „Війна та техніка", „За збройну Україну" — Париж 1938). З метою організації дальшого укр. запілля на випадок війни — виїзд до Америки й Канади (1935-1936). Виголошення 80 рефератів та відчитів, зустрічі з американськими та канадійськими військовими чинниками. В січні 1938 через Женеву виїжджає до Відня у зв'язку з подіями на Закарпатті. Після падіння Закарпаття — через Відень виїжджає в Німеччину. В подіях 1940 року стоїть по стороні А. Мельника.

В 1940 р. політична праця на терені Німеччини та Ген. Губернії. В 1941 р. як чоловий діяч Похідних Груп ОУН через Львів дістається з інж. Бойдуником до Києва, де працює по лінії Укр. Нац. Ради та покликає до життя Організацію Полуботківців. Після ґештапівських погромів в Києві 1942 р. виїжджає на Волинь і в Галичину, де продовжує підпільно-революційну роботу, переплітаючи її публічними викладами в більших містах. Німецькі арешти оунівського активу вкінці 1943 р. К. не сягають, в літі 1944 р. короткотривалий арешт в Криниці та тюрма в Новому Санчі. Після виходу з короткотривалої тюрми — евакуація до Відня, а звідти до Мюнхену, де перебуває до смерти.

В 1946-1948 роках активна співучасть по організації Укр. Нац. Ради. Стає першим керманичем військового ресорту Виконного Органу УНРади.

Користав високим авторитетом не тільки в рядах ОУН, але і серед широкого громадянства. В ОУН займав ряд важливих функцій (див. клепсидра), займаючи вкінці становище Голови Сенату ОУН.

Літ. праця: воєнно-наукові розвідки та огляди. Численні статті, розкидані по різних газетах й журналах. Більші праці: „Повітряна розвідка" (1912), „Політика і стратегія" (1923, „Табор" Каліш), ряд брошур про модерну війну п. збірним заголовком „Військове знання" (1930-1931), „Укр. Національна Революція та Укр. Збройна Сила" (1936 Канада), зредаґування збірників „За збройну Україну" та „Війна і техніка" (Париж 1938), „Фінсько-совєтська війна" (1940), „Похід українських армій на Київ та Одесу" (перше книжкове видання 1922, друге — 1946), „Вплив техніки на характер операцій" (1948), „Перша Ук. Дивізія Укр. Нац. Армії" (в „Історії Українського Війська", Вінніпеґ (1953), „Військова підготовка ОУН" (в збірнику „ОУН 1929-1954, Мюнхен 1955 р. Остання праця — „Військовий Штаб ОУН" має появитися в збірнику „Євген Коновалець і його доба".

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Михайло Душенко

Боффало, Н. Й. — Керівник 360-го Відділу УНСоюзу мгр І. Гавролюк повідомив про одного з молодих членів того Відділу, що здобуває небуденні успіхи. Ним є студент - стипендист Михайло Дмитро Душенко, який прибув з батьками малим хлопчиком до ЗСА в 1952 р. з Зах. Німеччини. Родина Душенків належить до УНСоюзу. Молодий Душенко є членом парафії св. Миколая, належить до Пласту, відбув 10 років таборування на „Новому Соколі", закінчив курс виховників „Писаний Камінь" біля Клівленду. Закінчив українську цілоденну школу при боффалівській парафії, потім католицьку середню школу „Вішоп Таймон", яку закінчив весною 1968 р. із дуже добрими оцінками, після чого був прийнятий до 5-ох різних університетів, а два із них давали досить поважні стипендії. Закінчив він також середню суботню школу „Рідна Школа" при відділі УККА в Боффало. Ходить тепер до Боффалівського університету, де закінчив перший семестер із добрими оцінками, хоч узяв на четвертину більше предметів, чим потрібно, щоб „перейти". У середній школі, яку закінчило понад 200 учнів, закінчили її також троє українців; два з них, Михайло Д. Душенко та Ігор Троян, дістали „Ріджент" стипендії.

ІЗ ХРОНІКИ ВЕЛИКОГО КЛІВЛЕНДУ

Це хроніка тільки тих імпрез і подій, свідком яких був автор цих слів.

До 1968-го року належать дві події: зустріч громадянства з двигунами Енциклопедії Українознавства (ЕУ), д-ром Володимиром Кубійовичем і д-ром Атанасом Фіголем, 24-го листопада, в залі церкви св. Володимира, на Пармі, та зміна власників Українського Народного Дому, що відбулася під кінець календарного року.

Згадану зустріч -бенкет влаштували місцевий Осередок НТШ (голова ред. І. Ставничий) і Комітет Придбання Фондів на видання $ЕУ_2$, тобто гаслової Енциклопедії Українознавства (голова інж. Гр. Бобків). Дорогих гостей з Европи вітали названі голови від організаторів, проф. Теодор Мацьків (Акрон) — від українських університетських професорів, та інші громадяни.

В бенкеті взяли участь дві сотні громадян, серед них багато молоді. Д-р Куйович поділився з учасниками цікавими деталями про ЕУ, а д-р Фіґоль своїм словом на вершинах збудив оскому всіх, хто мріє про ідеального викладача на Катедрі Українознавства, в Гарварді. Д-р В. Шкільник зложив 500 дол., а д-р Андрій Жгута 250 дол. на видання $ЕУ_2$. Їхніми слідами пішли інші „сотники" і численні „десятники" — разом, готівкою і деклараціями, зібрано 4,005 дол. Чистий прибуток із бенкету приніс теж добру тисячку, словом, усього разом, того вечора зібрано понад 5,000 дол. на $ЕУ_2$.

Це є половина того, що собі поклав за ціль Комітет Придбання Фондів. За другою половиною треба „йти в народ".

Мабуть ще довгі роки в Клівленді, Огайо, житиме, чи там покутуватиме фірма: Український Народний Дім. Цією назвою окреслюється театральний будинок (ч. 2253), та сполучений із ним другий будинок (ч. 2255), із залями нарад, бюрами, більярдом і барою при Вест 14-тій вулиці.

Від кінця м. р. такої фірми вже нема, бо цю реальність купила зложена в більшості з прихильників молоді й тіловиховання „Корпорація Українсько-Американський Осередок, у Клівленді, Огайо". Ціна купна — 80 тисяч долярів.

Уможливили купно удійовці, що скинулися на половину суми купна і Батько УНСоюз, який дав позику на другу половину. Зацікавленим подаємо, що ще можна набувати стодолярові уділи цієї корпорації.

Від цього купна легше дихається спортовцям з УАСК „Львів" - Клівленд. Корпорація, яка має за статутову ціль м. і. пособляти культурно-мистецькому й тіловиховному розиткові молоді, вже заґарантувала „львов'янам" безплатну домівку, з роздягальнями, і тричі в рік безплатно театральну залю на імпрези. „Всяка інша допомога, в міру можливости" — залежна від того, як просперуватиме нова установа. Покищо, як кажуть, просперує добре... Корпорацію очолює проф. Роман Чучкевич, Віктор Лютий і Іван Росул повнять функції секретарів а Омелян Мацина є скарбником.

Хор „Дніпро", під орудою Євгена Садовського, знову нагадав мільйонним глядачам телевізії, що в їхньому місті (стейті) живе українська спільнота з багатющою старою культурою. В суботу, 4-го січня вполудне, хор на телевізійному каналі ч. 5, під супровід своєї власної, 18-інструментової оркестри, дав концерт 10 колядок. Диригентові й хористам належиться вдячність громади за таку пригадку про життя нашої громади.

Дитяча опера „Лісова Царівна" (лібретто Л. Полтави, музика Овчаренка) загріла серця не тільки найближчої рідні виконавців ,але і всіх слухачів. Діти — учні школи ім. св. Йосафата — співали без найменшої треми. А це йде насамперед у заслугу дириґента Є. Садовського. Серед виконавців „горобця з даху збила" Маріянна Осадців, яка грала ролю Васильоа. Їй, як могли, додержували кроки Анна Руцька („Василинка"), Зеньо Гіщинський („Песик"), Марта Телішевська („Пташка"), Марта Шанковська („Вивірка"), Леля Макоґін („Зайчик"), Марта Кліщук („Мама") й Івась Краснянський („Тато").

Вранці тієї самої неділі по каналі ч. 8 передавали читану Службу Божу, що її правив парох Парми, о. Андрій Улицький, в церкві св. Йосафата. Співав церковний хор, під орудою дириґента Є. Садовського. Обряд пояснював о. Бекидж. Ця телевізійна Богослужба була подумана для ведужих українців, що лежать по шпиталях Клівленду і околиць.

В суботу, 11-го січня, в готелі Клівленд Шератон, організації Визвольного Фронту влаштували Зустріч Нового Року, з представленням усіх цьогорічних абітурієнтів і з презентацією дебютанток. Друга частина дебютанток була презентована на балю хору „Дніпра". Ця імпреза відбулася в суботу, 25-го січня, в готелі Статлер.

Многолюдна, як (мабуть) ніколи, була цьогорічна Ялинка „Рідної Школи", що відбулася в неділю, 12 січня, в авдиторії „гайскулу"-у св. Йосафата, на Пармі. Програму імпрези — як автор і режисер — підготовила вчителька Сузанна Телішевська, дари святив і відповідне слово виголосив о. А. Улицький. Після промов голови Т-ва „Рідна Школа" — інж. З. Городиського і директора курсів Українознавства — Олени Дуб, у діло пішла програма, з вертепом і концертом колядок, що його дав шкільний хор, під орудою вчительки З. Крук.

Свято Соборности, 26 січня — як майже всі громадські імпрези останнього часу — відбулося в школі св. Йосафата, на Пармі. Свято відкрив голова Українських Злучених Організацій, мґр Степан Воляник, представивши, як доповідача, д-ра Олега Підгайного. Молодий учений збивав забріханість большевиків, мовляв, то вони, а не українські державники, завжди змагали до соборности українських земель.. Свою державницько-політичну зрілість прелеґент виявив зручно і сміливо поклавши одних поруч других творців нашої державности тих часів, отже, не було хвалення одної сторони й засуджування другої. Жіночий відділ хору „Дніпро", під дириг. Є. Садовського — поза декляматорками Марією Адамович і Вікторією Черків — був єдиною пригадкою вечора, що до творення нашої державности й соборности „во дні они" було і тепер є причасне теж і українське жіноцтво. Скрипаль Мирон Шаян і піяністка Надя Воляник створили дует, який заслуговує на признання.

Сіллю вокально-музичної частини вечора був виступ територіяльно-соборного подружжя співаків, П. й Любомира Мацюків, із Чикаґа. Він, майстер піяніссіма, взяв слухачів своєю „Дудою"; вона, блистіла чистотою й силою голосу. Обидвоє разом проспівали арію з опери „Маруся Богуславка".

В ту ж неділю, 26-го січня, навпроти церкви св. Йосафата, відбулося відкриття адвокатської канцелярії, д-ра Бориса Раковського й д-ра Богдана Футея, що спільними силами стартують у вир адвокатської діяльности. Тепер треба тільки, щоб була своя постійна клієнтеля, яка допомагала б молодим людям перебороти початкові труднощі. Це не звичайне прибуткове підприємство, але і важливий трамплін відскоку в суспільну й політичну ділянки американського життя, а яких ми так дуже потребуємо. До цієї спілки доскочать у близькій майбутності 3 дальші наші правники: мґр Юрій Оришкевич, інж. Володимир Базарко й мґр Володимир Баслядинський.

Під 5549, при цій же Стейт Ровд, виросла нова Українська крамниця: „Парма Міт Маркет" — Василя Райци. Насправді, це тільки „переселення", після того, як крамницю, при цій самій вулиці, перед Великоднем 1968 р. знищив пожар. За розмірно короткий час Василь Райца дав себе пізнати як добрий і дуже сумлінний фахівець м'ясарського діла, а водночас як ідейний і жертвенний громадянин. Тому відкриття нової крамниці В. Райци українці Парми повітали з радістю.

В суботу 1-го лютого школи УККА і Православна дали спільний „Баль 2" з таким успіхом, що багато людей, через брак місця на залі, мусіли вертатися додому. Цей успіх підштовхнув управи обидвох шкіл до другої подібної імпрези. Як довідуємося, в неділю, 16-го березня відбудеться спільне Шевченківське свято обидвох шкіл. Буде це єдине в цьому році Шевченківське Свято на терені Великого Клівленду, воно має вже „благословення" Українських Злучених Організацій. Імпреза відбудеться в неділю, 16 березня в Парма Сеньйор Гайскул. Початок о год. 5-ій по пол. Вранці тієї дини учні обидвох шкіл зложать вінці під пам'ятником Шевченка в міських Городах Культури.

Ноша Землі Української — від 3-го сторіччя до Христа й по сьогоднішній день — буде презентована на імпозантному Показі Ноші ,що його місцева Окружна Рада СУА спроваджує з Ню Йорку в проєктуванні й виконанні 64-го Від. СУА. В програмі беруть участь: проф. Богдан Перфецький, Філядельфія (музичне оформлення), пріма балерина Рома Прийма-Богачевська (танці), Ірина Дубас (рецитація Л. Полтави „Поеми про Українку") і ін. Пояснення в українській мові даватиме Мотря Грушкевич, в англійській — Дженні Вокар. З Ню Йорку на імпрезу приїжджають провідниці 64-го Відділу СУА — Ірина Книш, Євгенія Єнсен та Марія Савчак. Імпреза відбудеться в неділю, 9-го березня, в Парма Сеньйор гайскул. Початок год. 4.

О. Гайський

Сірган признається до вбивства сенатора Кеннеді

Лос Анджелес. — 3-го березня зізнавав Сірган Б. Сірган як перший свідок оборони і признався, що це він вбив нюйоркського сенатора Роберта Ф. Кеннеді. Сіргана випитував його головний оборонець Грант Б. Купер. Він сказав на запити Купера, що вбив Кеннеді. Сірган оскаржений у вбивстві Кеннеді та в пораненні п'ятьох інших осіб. Оборонець підсудного питав його, чи він пригадує собі те, що поранив ще інших осіб, на що Сірган давав неґативну відповідь.

Пізніше оборонець оскарженого відчитував сторінки зі щоденника Сіргана, в якому часто писалося про те, що треба вбити Кеннеді. Після прочитання всього щоденника оборонець питався оскарженого, чи це він писав цей щоденник. Сірган потвердив писання щоденника. Оборонець Купер ставив запити оскарженому про його побут в Єрусалимі, де він бачив жахливі картини жидівсько-арабської війни. Сірган відповідав на запити. Між відповідями була і сцена про смерть його брата.

Монтреальська Округа УНСоюзу...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

громадської організованости української громади також на терені Канади. З уваги на це 75-річчя УНСоюзу вимагає найбільшої уваги всього канадійського громадянства та дуже сумлінного плянування та невтомної праці союзових діячів. Великий ювілей УНСоюзу повинен між іншим бути відзначеним збільшеною працею і успіхами на організаційному полі. Цінні завваги щодо громадського життя та союзової праці подав приявний на нараді о. парох Василь Бринявський.

На програму загальних зборів склалися звіти секретарів поодиноких Відділів, які в комплеті прибули на збори, а саме: пані Текля Мороз, Віра Гомонко і Віра Баніт та панове М. Перейма, П. Дубас і І. Куць. Після них звітували члени окружної управи: голова Д. Попадинець, секретарка В. Гомонко, касир Р. Стефанюк, прес. реф. пані К. Мельник, орг. реф. П. Дубас та голова контрольної комісії О. Дячишин. В дискусії над звітами забирали голос інж. М. Граб, пані Дарія Манило, пані К. Мороз, О. Сквирський, Ю. Дзява, О. Дячишин і Д. Попадинець. Основну частину програми становили доповіді екзекутивних урядовців УНСоюзу, д-ра Я. Падоха та В. Зорича. Змістом їх промов був погляд взад й оцінка 75-річної праці УНСоюзу та зобов'язання, які наше покоління затягнуло у відношенні до УНСоюзу та своєї громади щодо дальшої розбудови її установ, поглиблення її життя та здобутків. Огляд стану Округи та плян її праці в ювілейнім році, а зокрема обов'язкове значне збільшення рядів союзового членства на терені Монтреалю й околиці, доповнювали ці доповіді, над якими розвинулася довша дискусія. В наслідку її схвалено відзначити союзовий ювілей в Монтреалі виставою опери „Анна Ярославна", а в ділянці організаційній бодай на десять відсотків збільшити в цім році членство місцевих Відділів УНСоюзу. Намічено плян праці, підмічено, що слід що-місяця виконувати частину річного пляну та що Окружна управа має на це звертати пильну увагу. Для переведення у життя намічених плянів обрано нову окружну управу в такому складі: головою переобрано головного радного Дмитра Попадинця, духовним опікуном о. В. Бринявського, містоголовою О. Дячишина, секретаркою пані Т. Мороз, реф. преси пані К. Мельник, касиром Р. Стефанюка і організаційним реф. П. Дубаса. До контрольної комісії обрано В. Захаркевича, як голову, та В. Медведя і М. Біжика, як членів. Зборами проводив Д. Попадинець, головний радний УНСоюзу та голова Округи, а секретарювала панна В. Гомонко. Представники Екзекутиви УНС окремо перевели конференцію з місцевими організаторами УНС Павлом Дубасом і Остапом Сквирським, та з кандидаткою на організаторку пані Дарією Манило.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 8-го БЕРЕЗНЯ 1969 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Т-ва Мир — 324 Відд. у вище згаданий день. Проситься прибути і вирівняти чл. вкладки. — І. Струк, секр.

ШІКАГО, Ілл. Місячні збори 220 Відд. св. ап. Петра і Павла о год. 7-ій веч. в Союзовому Домі. На зборах крім біжучих справ, також приготування малої імпрези для вшанування піонерів нашого Відділу, запляновані на 23 березня, год. 3-тя по пол. в Союзі. — Управа.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збозбори В-ва св. Володимира — 130 Відд. о год. 8-ій веч. в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів, 33 Е. 7-ма вул. Перед зборами можна вплатити чл. вкладки. — О. Стешин, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го БЕРЕЗНЯ 1969 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори В-ва св. Василія Великого — 364 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі укр. церкви Пресв. Діви Марі., Схід 105 вул. — Управа.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори В-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — В. Терлецький, гол., П. Федик, фін. секретар.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Амер. Клюбі. Важні справи до полагодження. — Управа.

MONESSEN, Pa. Місячні збори 338-го Відд. о год. 1-ій по пол. в Укр. залі на 2-ій вул., 213 Скунмекер Аве. Проситься чл. прибути і вирівняти чл. вкладки. — П. Янковський, предсідник, М. Куць, секр.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва Сокіл — 336 Відд. о год. 1-ій по пол. в задній шкільній кімнаті церкви св. Йосафата при 5720 Стейт Рд. Проситься чл. прибути і заплатити вкладки. — В. Шмагло, предс., Г. Кісіль, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці — 36 Відд. о год. 2-ій по пол. Проситься чл. прибути і вирівняти свої заборгованості. — Управа С-та.

ТОРОНТО, Онт. Канада. Річні загальні збори 408 Відд. ім. Митр. А. Шептицького, о год. 3-ій по пол. в залі церкви св. Покрови при вулиці Leeds. На порядку: 1. Відкриття; 2. Вибір Президії; 3. Відчитання протоколу з попередніх З. З.; 4. Звіти Управи і К. Комісії та внесок на прийняття та уділення абсолюторії; 5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії; 6. Вибір нової Управи; 7. Справа чл. вкладок до Відділу; 8. Внески і запити; 9. Закриття зборів. — І. Курман, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 16-го БЕРЕЗНЯ 1969 р.

ГАМТРАМК, Міш. Місячні збори 94 Відд. ім. М. Шашкевича, о год. 4-ій по пол. в Укр. Дем. Клюбі при 2376 Ґрилінґ вул. — М. Борискевич, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 23-го БЕРЕЗНЯ 1969 р.

ОМАГА, Небраска. Річні загальні збори Т-ва Згода — 354 Відд. о год. 1-ій по пол. в домівці Укр. Амер. Громади, 15 Вілліям 1241½. На порядку: звіти Управи та Контр. Комісії, вибір нової Управи на 1969 р. Якщо на означений час не явиться приписана статутом кількість членів, збори відбудуться на годину пізніше, при будь якій кількости членів і будуть правосильні. — П. Труш, предс., Л. Чарко, касир, П. Ващишин, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 6148. Здогади про врятованого!

Ось так ми врятували непритомного чоловіка від його парашута, але — якого роду той чоловік? Поки він відчинить очі і заговорить, можемо тільки здогадуватись. Думаю, що це дуже інтеліґентний чоловік і чоловік не злий!

Він виглядає наче... Може це злий дух? Знахор перестерігав нас перед злими духами!